

Vezeklő

*Már nem tudom
Te hiányzol-e jobban
vagy a góg
mely semmiségemre emlékeztet*

*Milyen akarat lendülete lök
öröklött vétkeimért vezekelni?*

*Vezér vagyok
vagy vezérelt?*

*Hajszol testbe-öltözött életem
időzített büntudata*

Arcod

*Józanító szerelmek becézték testem.
Lélek-melléki volt a száj, az öl.
Bővérű örömökbe estem,
s áltatott a legnagyobb gyönyör.*

*Dárdáztam kosként fulladásig
Örvénylő asszonyhúst faltam, és
hiába hittem, majd egy másik
testben ér termő kielégülés.*

*Vak ösztön? — dörömbölt bennem
gén-közi üzenet: tovább kell keresnem
egyetlen arcod, amelyben élek,*

*régesten vétkezem, s megtisztulok.
Véled voltam gyönyörűm, s Véled vagyok
boldogság-éhes bitangoló lélek.*

Inkább a magány

*JÖNNÉL
sodronyszonettes
diákszobával*

JÖNNÉL

szertartásaink
vesztőhelyeivel,
hol megdöntöttük egymást,
s ha fölmagasodtunk
omlásunk romjaiból,
fésűs szél szálazta nyomunk
a tajtékcsöppes pázsiton.

Kínálnád újra,
rakoncátlan játékaid,
az egymásba-oltott
hangya-zsibbadást.

Tiéd: a nőstény-pillanat.
Enyém: a merevedés gyalázata.

Szigonyos varázsod siratom,
a csiklandó lelki pompát.
Ami lehetne: sivár és állati.
Inkább a magány magömlése,
— lakatlan kísértet-házam éjein —
mint a befogott, zsugori szenvedélyek,
bocsánatos kalandjaimmal.

Légy áldott — nélkülem.
Érd be hiányom vigaszával,
s föloldalak.
Magadra nézz! s átok nem himbál,
ha fújni kezd a talp-alatti szél.

Köszönöm a kétezer napot.
Jóságod óvta gögös életem —
boldogabb föltámadásomig.

GYŐRI LÁSZLÓ

Szeptember

Vasba csattant a rossz idő.
Lehull a zöld meg a kék.
Esik az összeesküvő.
Elesnek Martinovicsék.